

МАРТИН КОЛЕВ

СТЪПКИТЕ Й

chitanka.info

Когато чуя някъде подобни на нейните, веднага се обръщам. Не, не се съмнявай в психическото ми здраве — зная отлично, че няма да се върне. И все пак надеждата ми едва ли ще умре ей тъй, напук на всичката логика, макар че изминаха цели седем месеца без вест от Шехерезада.

Ще започна с началото, едно далечно начало. Защото тя тъй дълго е стояла заключена в онази стая от най-хладните и здрави брави, че може би спомените ѝ са повече от срещите на малката и голямата стрелка на часовника. Изглеждаше двайсетгодишна и толкова невинна, все едно никога не е излизала навън и не е докосвала слънцето с кичур дълга, гарвановочерна коса. А го правеше постоянно. Разхождаше се винаги, когато ѝ позволявах — а аз ѝ позволявах — и така се радваше да си говори с кучетата, завързани пред магазините, или да сяда на пейката до някоя хлипаща старица и нарочно да изменя мрачните новини във вестника, за да я успокои. Никога не използва тайнствените си умения, за да стори зло някому. И въпреки това я бяха оставили да умре, вързана за едно дърво в най-суровата и студена гора. Беше ми разказвала как страдала дълго преди да издъхне, как времето се сипело със снега и умиращите гълъби толкова много години, че накрая духът ѝ се пробудил в обширната сграда, която днес служи за градска библиотека. Иронията е прекомерна, нали — възкръснала в гробище за книги, след като книгата със заклинания била стоплила нейния собствен гроб. Но вещицата простила на осъдителите си; въпреки че не била убила никого, нито имала вина за сушата и нашествията от скакалци. И не отмъстила на нито един наследник на своите убийци, което било първичното условие да намери душата ѝ най-сетне покой. Просто се разхождала, тихо и незабележимо за останалите, из прашните лавици с тежки тонове, четяла тайно новите книги и помагала на обърканите студенти, които влагали отчаяни усилия в намирането на необходимите издания. Вечер палела свещи и часове наред прелиствала най-красивите книги, които намерила и които цитираше при всеки стоден случай: „Малкият принц“ на Екзюпери, приказките на Уайлд и пълните преводи на „Хиляда и една нощ“. Каза ми как си представяла, че тя самата е Шехерезада, и колко дни прекарала край шепнещите читатели и търсачи на късче душевност, измисляйки свои малки приказки. И тогава се появих аз.

Работата е там, че тя може да спи, колкото поиска — сто години, без да се събуди или и за миг да не затвори очи щом реши. И една вечер решила да не спи, а да прочете тъжната история за момчето, което искало да бъде истинско. По това време аз вече бях завършил бакалавърска степен и работех като барман вечер, а през деня като помощник на леля Димитра в библиотеката. Вече бях приключил със скучното забъркване на коктейли и слушане на лични истории и минаваше четири сутринта, когато влязох в библиотеката. Бях хвърлил ключовете за вкъщи някъде и трябваше да ги намеря. Е, след половин час търсене се отказах и затърсих удобен ъгъл, където да подремна преди новия работен ден. Не можете да си представите учудването ми, когато една книга тупна на земята и бързи стъпки последваха тайния й любител нататък в книжния лабиринт. Аз, естествено, си забраних да се страхувам. Хукнах напред, след стъпките й, без да знам до каква степен ще промени тази вечер живота ми. Накрая се озовах пред стената, осеяна от огромни прозорци с железни рамки. Тръгнах бавно и безшумно, за да не подплаша пъргавия похитител на думи. И тогава...

Луната беше пълна и червена, като зеницата на вечерно създание, и с ехидна радост освети стъклото, на което се беше облегал уплашеният призрак. Нито аз, нито тя знаехме, че огледална повърхност, огрята от пълна месечина, открива пред света истинските лица на такива като нея, и човек, видял я веднъж, никога няма да я забрави и пропусне сред безбройните сенки и хора, пресичащи деня му. Едва не припаднах пред мътния силует на едно красиво, дяволски красиво мъртво момиче, облегнато на прозореца срещу мен. Очите й просто ме обляха за миг с най-жежката магия, която дори тя не може да забърка с кръв от прилеп. После избяга. И сигурно нямаше повече да иска да ме срещне, ако оттогава не я виждах всеки ден в библиотеката, докато се опитваше да се скрие от прокълнатия ми поглед. Накрая се примири, че не може да броди все така незабелязано и в онзи тих ъгъл, където вечер четеше, ме помоли да не казвам никому за нея и да напусна работа. А аз вече не можех да го сторя. Обещах, че ще си отрежа езика, но няма да я оставя сама и нещастна. Затова ходех всяка вечер при нея, колкото и да бях уморен.

Тя не помнеше името си. И не се интересува от моето. Но все пак един ден каза намусена: „Уф, чернокосо, какво си се заинатил с

тия имена? Нима има значение името на залеза, когато е толкова прекрасен? Не казвам, че аз съм прекрасна. Но ако не ти харесвам иначе, можеш да ме наричаш Шехерезада.“ И ми позволи да вляза в тайния ѝ свят на приказки и магия, в нейното течено безвремие. Говорехме си дълго и в продължение на много нощи — тя за отминалия си живот, а аз за моя настоящ, който отвъд нея ставаше все по-безсмислен и нищожен. Тя ме караше да ѝ чета пасажи от някоя книга, която много харесвам, и скоро се влюби в „Името на розата“. Аз пък на свой ред за пръв път прочетох трагедиите на Шекспир без и да предполагам, че се превръщам вече в един кървящ Ромео. Само ако знаех тогава как ще завърши всичко. Но тези дни бяха най-истинските дни в живота ми, живи заради любовта и смеха, заради болката после. Шехерезада летеше около мен, докато ѝ говорех, и следеше с неподправен интерес историите ми за бара или за родителите и приятелите ми, които негодуваха, че почти не ме виждат — само понякога ме прекъсваше за обяснение на думи като „автомобил“ или „интернет“ и аз за по-добро разяснение използвах тълковния речник.

Спомням си колко трудно ми беше да повярвам, че може да минава през стени. Ето защо Шехерезада просто се стопи в стената до „Френска класическа литература“, а после изскочи иззад гърба ми от рафта с „Научна фантастика“.

— Значи е истина — засмях се, макар че ми беше изкарала акъла, — привиденията могат да правят, каквото си поискат. Но защо никога не излизаш? Не искаш ли да видиш колко се е променил светът след смъртта ти?

„Светът не може да се промени към по-добро, а само да се доближава все повече до заслуженото си наказание“, отвърна тъжно тя. „А и не мога да изляза — това е част от проклятието на неотмъстената ми смърт. Единствено жив човек би могъл да ме изведе от тази сграда като държи ръката ми.“

Учудих се, че не го беше споменала по-рано, и още същата вечер я изведох навън. Ръката, която докоснах, беше най-студеното и злокобно нещо на този свят. Ръка на мъртвец. Всъщност цялото ѝ тяло беше такова — като леден къс.

Шехерезада гледаше дърветата и сградите с възхищението на ненормалния. Тогава не каза нищо. После обаче сподели как век след век е съчинявала в съзнанието си света отвън, но никога не си го е

представяла така съвършен. Да, тя нямаше представа какво е СПИН, нито атомна бомба; за моята малка мъртва любима всичко можеше да бъде докоснато и видно. И затова животът — или както там се наричаше трагичното ѝ съществуване — беше толкова прост. Същата вечер ме хвана за ръка и ме поведе нагоре. Стигнахме звездите и те бяха просто студени петна от кръв на езическо божество, без сложни формули и имена. Небето никога преди не е било толкова студено и мътно, най-мътното нещо на този свят след очите ѝ. Докато слизахме, луната почервения от завист, че най-красивото момиче — пък било то и отдавна забравено — е в моите ръце. Беше най-нежната магия, която Шехерезада ми подари. Макар сега да се съмнявам преживях ли всичко това или просто съм сънувал дълго и желанието ми съня да се сбъдне ме е подвело по неподвластен на човешкия разсъдък начин.

Чувствах се жив. За първи и последен път. И не вярвах, че този ден ще дойде, но изглежда тя се е опитвала да ми го намекне отдавна. В онази неутешима нощ разгледахме дълго книга на родословното ми дърво, за да открием дали някъде в миналото не е познавала мой прароднина. И изведнъж, съвсем неочаквано, Шехерезада се умълча. Изстена тихо, сякаш беше умряла за втори път и то от най-ужасяващата вселенска болка. Попитах я какво е станало.

„О, нищо“, опита се да не проявява признаци на уплаха отново, въпреки че беше вече късно, и посочи с пръст едно име от миналото. „Той ти е працядо, нали?“

— Да — отвърнах, — по бащина линия. Заможен човек, живял в някакво село, което вече не съществува. Защо, да не си го спомняш?

„Не“, разтърси глава, сякаш да забрави неканената мисъл, и се усмихна плахо. „Може ли да се поразходим малко?“

Изпратих я до входа и там тя се откопчи от ръката ми.

Колко още да пиша? Болката ми стана сянка, а нея я няма. Чашата за картини е прекалено малка, за да се удавя. Седя и се чудя колко време му трябва на времето, за да ме задмине.

Мисля, че сънувам, когато лицето ѝ се озовава пред моето. Ставам, хващам ръцете ѝ; студът се надига като срещна фъртуна и тялото ми изтръпва.

„Онзи твой працядо, той завърза въжетата...“

— Знам, знам — прошепвам и се изведнъж се усмихвам.

„Гърсих дълго, затова ме нямаше. Другите наследници са мъртви — родовете са били прекъснати преди години...“

— Останал съм само аз?

„Да.“

Виждали ли сте сълза на привидение? Знаете ли колко бавно се стича и какви белези оставя по пътя си?

„Виж, не те карам да го правиш“, казва тя, но не желая да я слушам. „Животът е пред теб, а аз свикнах да бъда сянка сред вечното пладнe... Мога да остана, докато смъртта те понесе към воала си, а после ще се търсим. Макар че, знаеш — раят е толкова голям!“

Поклащам глава и надеждата се разгаря в очите ѝ.

„Сигурен ли си?“

— Няма смисъл да питаш. Без теб животът е смърт.

Страх ме е. В ръцете си държи кама и я приближава към сърцето ми. Аз също я хващам. Докосваме устни, студът ме изпълва, а камата погалва препускащото ми в очакване сърце.

Мрак. Чувам стъпки и зная чии са. Моятa Шехерезада...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.